

VYSOKÁ HORA V HMLE

289/2007

www.inky.sk

30. 7. 2007

Legenda o Hore – Ilúzie – Žiť znamená byť – Púšť – Realita – Ticho a samota – Nový svet – Cvičenie

Skúste si predstaviť horu. Vysokánsku, mocnú horu. Je celá zahalená v hmlách a oblakoch, ktoré sa okolo nej točia. V týchto hmlách sa vznášajú ľudia, lietajú na svojich klzákoch od oblaku k oblaku, pokrikujú na seba... Občas zazrú pred sebou temnú masu hory. Vtedy varovne vykriknú a strhnú svoj let nabok, aby nenarazili... Len niekoľko nájde odvahu pristáť na úbočí hory... odložiť vratký klzák... a po strmom chodníku vystúpať hore, vyššie, než kedy aký klzák vyletí... vystúpiť až na vrchol... vysoko nad oblaky i hmly... a pohliadnuť na vzdialené more...

Takýto nejaký obraz sa mi vynoril, keď som uvažoval o svojom živote. Cítil som sa ako človek, plachtiaci v hmlách. Hmly a oblaky majú v živote rôzne podoby. Môže to byť práca, kariéra, záľuby, zábava, peniaze, oblečenie, imidž a móda, šport, kultúra,... Môžeme sa v týchto hmlách, v týchto ilúziách vznášať celý život, plávať v nich – a nikdy sa nedotknúť skutočného života. Ba naopak, ak sa stane, že sa z hmiel na okamih vynorí masív nášho *bytia*, zdesene uhneme, zapneme rýchlo rádio, nájdeme si niečo na rozptýlenie, utečieme...

ŽIŤ znamená **BYŤ**. Stávať sa. Rásť. Byť tým, čím sme neboli. *Bytie* a *konanie* sú dve odlišné veci. *Bytie* a *zdanie* sa už úplne...

Preto predkovia hľadali púšť. Samotu. Chudobu. Mlčanie. To bolo prostredie, v ktorom sa rozptýľovala hmla – a objavovala sa hora. Sprvu desivá a strašlivá – ako všetko neznáme. To bol (myslím) onen „démon acédie“, ktorý navádzal pustovníka utiecť späť do sveta, späť ku *konaniu* a *zdaniu* sa a *rozptýleniu*... Blahoslavený, kto vydržal...

Práve v tichu a mlčaní sa vynára naše skutočné ja. A skutočný svet. Svet, v ktorom to skutočné – život, Boh, my – sa stáva nekonečne skutočnejším. A v ktorom sa hmla rozplýva ako

obláčik nad púšťou. Zrazu nechápavo hľadáme a pýtame sa: *čože to bolo pre nás ešte pred chvíľou také dôležité? Toto???*

Vlastne, možno ani netreba púšť, ani nič podobné. Možno, že úplne stačí ticho a mlčanie. Možno stačí mlčať a jednoducho *byť* pol hodinky, hodinku denne, kdesi ráno, v modlitbe pokoja, ako ju nazýva Molinos. A možno pár minút počas dňa. Len tak dlho, aby sme sa z oblakov ilúzií zase vrátili späť na zem, späť k *sebe*, k *Bohu*, do *reality*...

A potom už len zotrvať v *realite*, do ktorej nás mlčanie a samota vtiahli. V *realite*, kde je všetko kryštálovo jasné, číre, kde veci, ktoré nás trápili a zamestnávali sa rozplývajú a vyzerajú nedôležite a smiešne, zdrapy preludov a ilúzií... a namiesto nich sa objavuje *nový svet*, ktorý nás naplní vzrušením z objavovania, zmesou strachu, bázne a túžby, pretože o jeho existencii sme zväčša ani netušili...

Vlastne o tom ani nie je veľa čo písať, či rozprávať. Treba zažiť. A celý tento zážitok, fascinujúci svet, je na dosah. No schválne, skúste si to:

- Zastaňte;
- pozrite sa na svet okolo seba;
- zmlknite vo svojej mysli, na okamih prestaňte myslieť, všetko stíšte, odložte a jednoducho iba BUĎTE – a vnímajte, uvedomujte si realitu, v ktorej ste – *ktorou* ste, jej súčasťou! – nechajte ju do seba prenikať, vťahovať Vás do seba,...
- ...a ste TAM!

Možno je to zložitejšie, než sa to povie. Možno sa to na prvý raz nepodarí. To neviem posúdiť. Ale je to tu. Skutočný život. Realita. HORA, siahajúca až k Nebesiam – žiadne zdrapy hmly a oblakov!

Váš Inky

Referencie: